

Mint gyermek, aki már pihenni vágyik
és el is jutott a nyugalmas ágyig
még megkérlel, hogy: „Ne menj el, mesélj” –
(így nem szökik rá hirtelen az éj)
s míg kis szíve nagyon szorongva dobban,
tán ő se tudja, mit is kíván jobban,
a mesét-e, vagy azt, hogy ott legyél...
(József Attila)

Népmese napján jártunk...

2015. szeptember 30-án egy kis különítménnyel rendhagyó olvasás órán vehettünk részt a Martfűi Művelődési Központ és Könyvtár jóvoltából. Ezen a napon ünnepeljük ugyanis immár 10 éve a népmese napját, ugyanis 2005 tavaszán a Magyar Olvasástársaság felhívással fordult mindazokhoz, akiknek fontos a népmesék fennmaradása és a mesékben élő bölcsesség továbbhagyományozása, hogy csatlakozzon ahhoz a kezdeményezéshez, amely szerint szeptember 30. – Benedek Elek születésnapja – legyen a népmese napja.

A népmese napját első ízben 2005. szeptember 30-án rendezték meg. A nap célja, hogy a könyvtárosok, az óvónők, a pedagógusok és a mesével foglalkozó szakemberek, valamint a meseszerető gyerekek és felnőttek ezen a napon megkülönböztetett tisztelettel forduljanak mind a magyar, mind más népek meséi felé. És, hogy miért fontos a meseolvasás? A magyar népmese gyönyörű nyelvünk valóságos kincseskamráját tárja fel a kisgyermek előtt. A kicsik nemcsak a nyelvet, hanem a magyar ember észjárását is megtanulják mesehallgatás közben.

A gyermek a beleélés folyamatában szárnyaló fantáziájával emlékezetébe vési a mese jellegzetes fordulatait, részleteit, melyek később meg is jelennek a beszédében, tevékenységében és kommunikációs helyzeteiben. A mese gyógyír, varázsszer, verbális bájital, amely mindenkoron mindenkinek szól. Mindenkinek, aki a saját SORSÁT szeretné megélni.

Ebből az alkalomból meseíró versenyt hirdettek a könyvtárosnék. A gyerekek egy része csapatokat hozott létre, míg mások csodálatos meseillusztrációkat rajzoltak az írott meséhez, vagy a nekik legjobban tetsző olvasottakhoz. A rendhagyó óra keretében ezeket a műveket értékelték, illetve kiállítást rendeztek belőle, ami az Országos Könyvtári Napokon is látható a könyvtárban. A kis művészeket meg is jutalmazták finom mézeskaláccsal, ceruzával, sőt hangos könyv is készül a gyerekek meséiből, majd Székácsné Tóth Gabika néni tolmácsolásában meghallgathattak egy székely népmesét, együtt dalolhattak vele egy népdalt, később pedig Székács Anna vezetésével táncban is mulathattak.

Kis meseillusztrátoraink a következők voltak:

Árvai Viola, Hreskó Tamás és Pető Dániel az 1.a osztályból, Szivajev Viktória, Glumercz Petra és Almási Elena pedig az 1.b-ből készített csodaszép rajzokat.

A 2.a osztályosok közül Deák Dorina, Sági Zádor, Filyó Nóra, Schmidt Hajnalka, Pató Luca, Onodi Emese, Balogh Imre, Barabás Dóri Szepesi Anna, Szőke georgina, Tóth Henrietta, Bartus Angéla és Lovas István a 4.a osztályosok meséihez rajzoltak.

A 2.b osztályosok az Okos lány című meséhez készítettek csodaszép filcrajzokat. Ebben a munkában Antal Regina, Csorba Csaba, Farkas Kamilla Franciska, Farkas Zoé Izabella, Haller Noémi, Hervay Roland, Kántor Benett László, Kovács Kamilla, Kovács Márton, Mészáros Péter Koppány, Molnár Sára

Judit, Molnár Vivien, Nagy Andrea Rita, Nagy Boglárka, Nagy Imre, Sipos Leila, Székely Richárd, Takács Renáta, Turai Boglárka Erzsébet, Vass Nimród vett részt.

A 4.a osztályból Rónyai Dominik, Varga Kata, Háfra Andrea, Bencsik Evelin, Krakkai Kinga és Deák Boglárka illusztrálta saját meséjüket.

A 3.b osztályos Szikszay Nándor, testvére A 4.c osztályos Szikszay Máté meséjéhez készített rajzot.

A meseírók neve pedig a mesék után olvasható.

Lássuk hát a csodákat! Meséljenek nekünk a gyerekek!

A pórul járt csősz

Egyszer volt, kétszer volt, háromszor volt, de az is lehet, hogy sosem volt az Üveghegy napos oldalán temérdek szőlő. Ősz felé járt az idő, így a szőlő mézédés volt. Madarak és emberek is dézsmálták a termést.

Ez a szőlő a királyé volt és a hét falu gondozta. A falubeliek tudták, hogy megharagszik a király, ha nem marad a termésből, mert ebből készül a legfinomabb bor. Kigondolták, hogy őrizni kell a szőlőt. Kitalálták, hogy a falu végén lakó csúf öregember csőszködjön. Ez az ember olyan csúf volt: púpos a háta, nagy karvalyorrú, bibircsókos rondaság. Minden nap körbejárta a szőlőt a nagy fülű, gebe szamarán. Még a madarak is lepotyogtak az égről, olyan csúnya volt a szamár és gazdája.

Egyszer találtak egy csodaszép pántlikát, aminek varázsereje volt. Úgy gondolta, hogy azt a csodatévő pántlikát a szamár nyakába köti. Csodák csodájára egy gyönyörű paripa lett belőle. A falusiak kinevették, hogy egy csúnya öregember egy gyönyörű paripán ül. Ijedtében lekapta a szamárról a szalagot és a saját nyakába kötötte. Így a ronda szamáron egy daliás fiatalember ült. Eszébe jutott, hogy kettévágja a pántlikát. A gondolatot tett követte és a kettévágott szalagot magukra kötötte. S lám a szamárból egy hosszú fülű paripa, az öregemberből egy karvalyorrú bibircsókos dalia lett.

Ha a pántlikát nem vágta volna ketté, az én mesém is tovább tartott volna!

Zsemlye Emese, Polgár Dóra, Erős Luca Eszter (4. C)

A pántlikás kislány

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy pántlikás kislány, Jázmin, akinek a szőlőjén kívül semmije nem volt.

Egyszer elment sétálni és talált egy gyönyörű tavat. Ez a tó úgy csillogott, mint a gyémánt. Kiszállt belőle egy lány, akinek szárnya volt. Kiderült, hogy egy tündér.

- Ez kész csoda!- mondta Jázmin.
- Szia, én nem akarlak bántani!- szólt a tündér.
- Itt többen is vagytok?- kérdezte Jázmin.
- Nem, csak én!- mondta a tündér.
- Tudod, én nagyon szegény vagyok.- mesélte Jázmin.
- Tőlem kívánhatsz valamit.- a tündér így szólt.
- Nagyon köszönöm.
- ÉS mit kezdenél a pénzzel?- kérdezte a tündér.
- Tudod, az én falum nagyon szegény.- felelte Jázmin. Szeretnék segíteni a szegény embereken. Teljesítem a kívánságodat. Jó célokra használd föl!
- Én azt kívánom, hogy az összes szőlőm pénz legyen!

A tündér suhintott egyet a pálcájával. Jázmin a pénzből építet egy pántlika gyárat, ahol a falu népe dolgozott.

Még mindig emlékszik a falu népe a titkos jótevőre.

Gaál Vivien, Tóth Réka, Bácsmegi Laura, szabó Vivien, Igricz Dorina (4.C)

A tündértó

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Annak volt egy csodaszép lánya. A királylány egy napon kiment este a vár tündértavához. A tóból kiugrott egy aranyhajú tündér, és magával ragadta a lányt. a király megtudta, s kihirdette, hogy aki megtalálja a lányát, ahhoz feleségül adja. Meghallotta a hírt a szomszéd király fia. Elhatározta, hogy megmenti a lányt. Az apja adott neki egy fehér, háromlábú paripát és elindult a herceg.

A királyfi éppen egy sűrű erdő közepén járt, mikor ráesteledett. Meglátott egy kiskunyhót, amiben egy 100 éves öregasszony lakott. A herceg megszállt nála. Megkérdezte tőle, hogy mit tud a tündértőről. Az öregasszony nem tudott róla semmit, de útbaigazította az 1000 éves öregnéhez. A királyfi felkereste és megkérdezte a nénétől, hogy tud-e valamit a tündértőről, de az sem tudott semmit, s útbaigazította egy 3000 éves agg asszonyhoz. A királyfi hozzá is ment, hogy megtudjon valamit a tündértőről. Az asszony azt mondta, hogyha levágják a tündérnek szárnyát, elveszíti a varázserejét.

De vigyázzon, mert ha megérinti a varázspálcájával, akkor kővé változhat. A királyfi megszállt a 3000 éves öregasszonynál. Másnap elindult a tündértóhoz. Ment, mendegélt, míg oda nem ért. Bement a tündértóba, leúszott a legaljába, ahol levegő is volt, mert ott volt a tündérek országa. A királyfi talált egy kastélyt.

A kastélyba bement és a 100. szobában megtalálta a királylányt. Amikor elindultak kifelé, akkor ott termett a tündér. A gonosz párának lángolt a szeme, már éppen meg akarta érinteni a pálcájával a királyfit, de abban a pillanatban a leleményes fiú levágta a szárnyát. Erre a tündér elgyengült és a tó megszűnt. A király annyira megörült, hogy azon nyomban feleségül adta a lányát. Boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Deák Boglárka, Kárász Sophia, Krakkai Kinga (4. a)

Az ördög és a fiú

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, élt egyszer egy nagyon szegény ember. Annak volt egy fia. Egyetlen vagyonuk egy vándorbot volt.

A fiú egy nap elkérte az apja vándorbotját és elindul szerencsét próbálni. Azt remélte, hátha valami csoda folytán sikerül néhány pengőhöz jutnia. Ment, mendegélt egyszer csak találkozott az ördöggel. Ennek az ördögnek nagyon sok pénze volt. A fiú megkérdezte az ördögöt, nem adna-e egy kis pénzt a tarsolyába. Az ördög erre azt felelte:

- Gazdaggá teszek, ha válaszolsz három kérdésemre! Ha nem tudod a helyes választ, elviszlek a pokolba!
- Mondd meg nekem, hány csepp víz van a tengerben, hány csillag van az égen, hány fűszál van a réten?

Honnan tudhatta volna ezeket a szegény legény, de azért kivágta magát:

- Pontosan annyi, amennyit csak az ördög tudhat! Mondd meg te!

A kérdésre az ördög sem tudta a választ és lássatok csodát, megnyílt alatta a föld és visszasüllyedt a pokolba. Nem maradt utána más egyéb csak a fénylő aranypengővel teli zsák.

A zsákot a legény vándorbotjára akasztotta és hazavitte az apjának.

Azóta is hisznek a csodákban.

Mese: Szikszay Máté (4.c)

Rajz: Szikszay Nándor (3.b)

Vándorok

A szőlő és a vándorbot útra kel

Hol volt, hol nem volt, volt egy szőlő és egy vándorbot. Elindultak, hogy megkeressék a Cifra palotát.

Nézd, ott egy öregember és egy ló. Kérdezzük meg, hogy elvihetjük-e a lovat?

- Jó napot! Elvihetjük a lovat?
- Hát persze, csak vigyétek! Egyébként mit kerestek?
- A Cifra palotát.
- Arra egyenesen!

Hurrá! Végre ideértünk a Cifra palotához! Már csak arra kell rájönni, hogy hogyan jussunk be.

Hurrá! Végre ideértünk a ládához. Nézd, itt van cetli, azt írja, hogy egy magas lépcsőt kell megmásznodok!

Végre megtalálták a Cifra palotájukat és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Egei Zsombor, Fazekas Petra, Lakatos Levente, Virág Áron András (3.c)

A csőszlegény vándorútja

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren, de még az Üveghegyen is túl, élt egy öregember és egy csőszlegény.

Az öregember elküldte a fiút, hogy hozzon egy jó nagy kosár szőlőt. A legény összeszedte a batyuját és a vándorbotját, majd elindult.

Ment, mendegélt, mikor elé került egy sérült nyuszi.

Látta, hogy szegény állat sántít és segített rajta. A nyuszi is vele tartott. A csőszlegény megéhezett és leült egy fa tövében falatozni. Utána továbbindultak.

Útközben találkoztak egy őzikevel. Látták, hogy nem bírt átkelni a patakon. A vándorok segítettek átkelni az őznek, így már hárman mentek tovább.

Egyszer csak elérkeztek egy tündértóhoz. Ott találkoztak egy tündérral, akinek beleakadt az aranyhaja a nádasba.

A csőszlegény kiszabadította a haját és így kívánhatott a tündértől hármat.

A fiú egy paripát, egy kardot és enivalót kért. A tündér azonnal teljesítette és mentek tovább.

Amikor átértek a tavon, találkoztak egy manóval, aki megmutatta, hogy merre van a szőlős. A legény úgy döntött, hogy magával viszi a manót is.

A szőlőshöz vezető út az erdőn keresztül tartott. Az erdő közepén egy hegy emelkedett. Ennek tetején állt egy ördögkastély. A kastély előtt volt két gonosz paripa, akik őrizték a kaput.

A legény és a többiek szembeszálltak a paripákkal. A legény azt mondta a manónak, hogy vonja el a figyelmét. A manó így is tett. A kastélyban lakott egy fürtös ördögfiók, aki fogva tartott egy öregapót. Hirtelen mögé ment és levágta a fürtjeit és kiszabadult az öregapó. Az öreg megajándékozta hálából egy beszélő kutyával. Kimenekültek a várból és így már öten mentek tovább a szőlős felé.

Mentek és mentek, és végre elértek a szőlőhöz. Szedtek egy kosár szőlőt és elindultak hazafelé. Útközbe letették a manót és a legény megköszönte az útmutatást. Mentek, mendegéltek és hazaértek. A beszélő kutya elmondta a legfinomabb bor receptjét. A nyúl és az őz segített elkészítésében. Az öregember meggazdagodott a finom borból, amit úgy kapkodtak, mint az aranyat.

Nagy murit csaptak, még most is táncolnak, ha meg nem haltak. Itt a vége, fuss el véle.

Varga Kata, Bencsik Evelin, Háfra Andrea, Jakab Attila, Tor Sándor (4.a)

Iglódiné Mászáros Ágnes

